

Ischærning: Under Justitsministeriet har jeg som Mindretal stillet et Forslag, som gaaer ud paa at bringe Bevillingen under Lands-overretten tilbage til, hvad den var, da den kom fra Regjeringen, og jeg er altsaa overbevist om, at den Sikkelse, den vil faae, hvis mit Forslag bliver antaget, ikke kan savne Regjeringens Understøttelse; det er Regjeringens eget Forslag, der igjen kommer frem. 2 Assessorer, som Regjeringen havde foreslaaet lønne de som konstituere de, ere nemlig ved anden Behandling, i Henshold til Thingets Beslutning, gjorde til fast gagerede Dommere, medens jeg nu foreslaaer dem bragte tilbage til at være konstituere de Dommere. Den Grund, man har angivet for den Stemmegivning, hvortil man er kommen ved anden Behandling, var den, at Dommere efter Grundloven ikke maatte være affættelige, men konstituere de Dommere være affættelige, og folgelig kunde de ikke være konstituere de, naar Grundlovens Bestemmelse skulde opfyldes. Man skal imidlertid for det Første huske paa, at denne Grundlovsbestemmelse idetmindste foreløbigt i en væsentlig Grad er forandret ved den tredie midlertidige Bestemmelse, som siger, at naar administrative Forretninger ere forenede med Dommermyndigheder, skal denne Uaffættelighed endnu ikke indtræde, og da nu Landsoverretten under sit Omraade har forskjellige administrative Forretninger, men navnlig een, der efter min Opfattelse i den allervæsentligste Grad er administrativ, nemlig Skiftevesenet, eftersom Domstolene slet ikke kunne komme til at gribe ind i den Art Sager uden nærmest at optræde som Ovrighedsmyndighed, saa er Landsoverretten endnu bestandigt ikke kommen til at staae paa det Trin, at Grundlovsbestemmelsen om Uaffættelighed kan gjøre sig gjældende der. Smidlertid skal jeg meget gjerne indrømme, at dersom ikke andre Betragtninger end denne senere vare komne til at stille sig frem for mig, skulde jeg dog ikke have foreslaaet en Forandring i den Stemmegivning, som man eengang er kommen til, og som jeg skal indrømme, kun i et eget Tilfælde, nemlig det, naar man fandt, at de Konstituere de vare usikklede til at være Dommere, kunde faae nogen praktisk Betydning, idet det jo ikke er sandsynligt, at

der, hvad enten de ere konstituere de eller fast ansatte, vil skee nogen Forandring i deres Stilling. Jeg er derimod senere kommen til den Erkjendelse, som jeg troer, den ærede Justitsminister deler med mig, at selv om der i Domstolene fandtes Mænd, som man erkjendte ikke hørte hen der, ikke vare ret brugbare for Domstolene, saa lidet brugbare, at Assessorernes Antal maatte forøges, fordi man med de Kræfter, man havde, ikke var istand til at fuldbyrde de Domsforretninger, man ellers vilde fuldbyrde, naar den hele Dommerbesætning var tilstrækkeligt god, savnes der Bestemmelser, hvorved Domstolene selv ere istand til ad disciplinair Veie at kræve Dommere affættede eller affatte. Grundloven kan nemlig ikke mene, at Domstolene ikke selv skulde kunne holde Orden indenfor deres egne Grændser; den kan kun mene, at den udøvende Magt ikke skal kunne gjøre det uafhængigt af Domstolene. Efterat jeg er kommen til den Erkjendelse, at der savnes Midler af den Art, er det forekommet mig at være af den yderste Vigtighed, at de Mænd, der blive optagne i disse Domstole, en vis Tid staae paa Prøve, for at man kan erkjende dem for brugbare i enhver Henseende, før man indlemmer dem i Retten. Saaledes som Stillingen nu er, forekommer den mig, at være en af de utaallegligste, der kan eksistere; thi Intet forekommer mig utaallegligere end den Tanke, at man, naar man først er kommen ind i en Domstol, skulde føre sig saa slet op, at man maatte dømmes ud af den, for paa nogen Maade at kunne ophøre at være der. Det er allerede Noget, som under flere Omstændigheder fremtræder, at naar en Embedsmand blot handler saaledes, at han ikke aabenbart kan straffes, men dog gjør sig nogenlunde ubrugelig, besværlig og uduelig i sin Tjeneste, saa opnaaer han det store Gode, at han kan gaae af med Pension, og her have vi et Tilfælde, hvor han ved at handle saaledes roligt, mageligt kan blive staaende hen med sin Gage saalænge, til han bliver 65 Aar gammel, uden at Noget, hverken Domstolen — naar den ikke optræder som Dommer over ham — eller den administrative Myndighed i saa Henseende kan udrette Noget. Under disse Omstændigheder forekommer det mig at være vigtigt, saavel for Regje-